

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **P. J. M. M.**, zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2014, č. j. 1 Az 14/2013 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného 18. 7. 2013, č. j. OAM-199/ZA-ZA02-ZA14-2013. Tímto rozhodnutím žalovaný posoudil stěžovatelovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Městský soud vyšel z toho, že důvodem pro podání stěžovatelovy opakované (páté) žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zhoršení zdravotního stavu stěžovatele, jeho aktivní účast na demonstraci na Václavském náměstí v Praze proti politickému režimu v zemi původu a nedostatečné posouzení, zda v zemi původu stěžovatele nedošlo ke změně situace.

Městský soud zrekapituloval relevantní právní úpravu a judikaturu Nejvyššího správního soudu a dovedl, že pokud žadatel neuvede všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesnění či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jejím hlavním smyslem a účelem je postihnout případy,

kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel o mezinárodní pomoc nemohl uplatnit během předchozího řízení.

Z obsahu správního spisu soud dovodil, že stěžovatel ve své nynější žádosti nezmínil nové skutečnosti, které by nemohl uvést v žádosti předchozí. Minulou (čtvrtou) žádost o udělení mezinárodní ochrany podal stěžovatel dne 8. 8. 2012 a zde ke svému zdravotnímu stavu výslovně uvedl, že je v pořádku. Poukazuje-li stěžovatel ve své nynější žádosti o mezinárodní ochranu na svůj špatný zdravotní stav, byl mu, dle zjištění městského soudu, tento znám již z lékařské zprávy ze dne 3. 8. 2012, kde byla stanovena diagnóza syfilis. Stěžovateli tedy nic nebránilo, aby se o této skutečnosti zmínil již ve své předchozí žádosti. K demonstraci proti politickému režimu v zemi původu, na které se stěžovatel účastnil, došlo 17. 12. 2011. Proto také tento důvod měl a mohl stěžovatel uvést ve své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pokud jej považuje za tak závažný.

V doplnění žaloby stěžovatel uvedl, že situace v zemi původu je napjatá, dochází k porušování lidských práv, političtí oponenti jsou trestáni vězením, kde převažují nelidské podmínky. Stěžovatel však konkrétně neuvedl, k jakému zhoršení politické situace v zemi původu došlo od 8. 8. 2012, kdy podával minulou (čtvrtou) žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto postupoval správně, pokud situaci v zemi původu stěžovatele zhodnotil na základě všeobecně dostupných informací a uzavřel, že nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek městského soudu v celém rozsahu, z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. V doplnění kasační stížnosti ze dne 3. 4. 2014 stěžovatel zúžil důvody kasační stížnosti na důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítá, že ke zhoršení jeho zdravotního stavu došlo až začátkem roku 2013 bez ohledu na skutečnost, že syfilis mu byla diagnostikována před podáním předchozí (čtvrté) žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Lékařská zpráva je také datována pouhých pět dní před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tak pochopitelné, že stěžovatel nesúhl na tuto skutečnost okamžitě zareagovat v žádosti.

Nelze však zpochybnit skutečnost, že po podání minulé žádosti o udělení mezinárodní ochrany se zdravotní stav stěžovatele zhoršil. Stěžovatel se musel podrobit operaci (odstranění nádoru na víčku), byl mu diagnostikován sekundární syfilis a diabetes, je nucen si čtyřikrát denně aplikovat insulin. V minulém roce stěžovatel podstoupil operaci varlat. Trpí též chronickou periodontidou a varikokélou, což bylo prokazatelně zjištěno až po podání předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán ani soud se zdravotním stavem stěžovatele nezabývaly, což nemůže být ospravedlněno tím, že v době bezprostředně před podáním předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla vydána jedna z lékařských zpráv.

Stěžovatel dále namítá nedostatečné posouzení možného zhoršení situace v zemi původu správní orgánem. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je při konstatování nepřipustnosti žádosti správní orgán povinen vždy řádně ověřit, zda v zemi původu žadatele nedošlo k takové zásadní změně situace, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v projednávané věci nezjistil řádně situaci v zemi původu stěžovatele, neboť konstatování o tom, že ke změně situace v zemi původu nedošlo, založil pouze na „všeobecně dostupných informacích“. Stěžovateli není známo, co tento pojem zahrnuje. Správní orgán též neuvedl ani jednu konkrétní informaci, z níž vycházel.

pokračování

Stěžovatel namítá zároveň nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu, neboť v řízení před soudem tvrdil, že v čase vydání rozhodnutí eskalovalo napětí mezi rebely a armádou v některých částech země a jako důkaz předložil dvě aktuální zprávy ze země původu. S těmito důkazy se však soud vůbec nevyřadil.

Další důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu spatřuje stěžovatel v tom, že se soud nevyřadil s žalobní námitkou týkající se zhoršení jeho zdravotního stavu, jako důvodu pro udělení humanitárního azylu.

Stěžovatel proto navrhuje zrušení rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 30. 4. 2014 navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Zdůraznil, že se jedná již o pátou žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podanou za účelem legalizace pobytu v České republice. Stěžovatel ve své nové žádosti o mezinárodní ochranu uvedl skutečnosti, které již opakovaně uplatňoval (politická situace v zemi původu, jeho politická angažovanost) respektive takové, které by mohl uplatnit již dříve (zejména jeho zdravotní stav). Žalovaný trvá na tom, že v posledních letech nedošlo v Konžské demokratické republice k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by vyžadovala v této souvislosti podrobnější odůvodnění ze strany správního orgánu. Ani sám stěžovatel žádné takové informace žalovanému nedoložil. Pod termín „všeobecně dostupné informace“ lze podřadit např. informace z tisku, televize a internetu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil podle jejího obsahu důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud, ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., dále též otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Otázkou vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního se Nejvyšší správní soud důkladně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský

soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla důvodem přijatelnosti nebudou.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele nesplňuje podmínku přesahu vlastních zájmů stěžovatele a je proto nepřijatelná.

Z ust. § 10a písm. e) zákona o azylu vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná *podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, zejména změnu (bezpečnostní, politické, atd.) situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. Při opakovaném podání žádosti je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (k tomu viz rozsudek tohoto soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel podal svou předchozí (čtvrtou) žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 8. 2012. Z lékařské zprávy Fakultní nemocnice Ostrava ze dne 9. 5. 2013, kterou stěžovatel přiložil ke své nynější (páté) žádosti o mezinárodní ochranu, vyplývá, že je v evidenci tohoto zdravotnického zařízení pro diagnózu syfilis již od července 2012. I pokud by však zdejší soud vycházel z toho, že se stěžovatel poprvé o svém onemocnění dověděl až z lékařské zprávy ze dne 3. 8. 2012, je třeba konstatovat, že relevantní je pouze fakt, že v době podání své předchozí (čtvrté) žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel o tomto onemocnění věděl a nezmínil se o něm ani v době následující do rozhodnutí o žádosti o azyl. Stěžovatel v tomto kontextu pouze zcela nepřesvědčivě tvrdí, že na vážnost svého zdravotního stavu nestihl v předcházející žádosti zareagovat. Neuvádí tedy žádné věrohodné důvody, které by ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu ukazovaly na to, že nemohl své onemocnění jako důvod předchozí žádosti uvést bez vlastního zavinění.

Stěžovatel namítá, že za novou skutečnost je třeba považovat fakt zhoršení jeho zdravotního stavu v období od podání jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jistě nelze přehlédnout, že judikatura zdejšího soudu (srov. rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009 – 66) dospěla k závěru, že „výrazné zhoršení zdravotního stavu, byť souběžící s nemocí již posouzenou v předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ve spojení s dalšími relevantními skutečnostmi a zjištěními (zde nová informace o zemi původu a neaplikovatelnost závěrů učiněných v rozhodnutí o předchozí žádosti) představuje nové skutečnosti a zjištění ve smyslu § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“ Nelze tedy vyloučit, že výrazné zhoršení zdravotního stavu stěžovatele v mezidobí od podání předchozí žádosti o mezinárodní ochranu by mohlo představovat novou skutečnost ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, a to i v případě, kdy zdravotní stav stěžovatele (podobně

pokračování

jako v nyní projednávané věci) nebyl v předchozí žádosti posuzován, neboť stěžovatel žádné zdravotní problémy neuváděl.

V uvedeném kontextu ovšem půjde opravdu jen o případy skutečně závažného negativního vývoje zdravotního stavu žadatele o mezinárodní ochranu, ke kterému došlo v mezidobí mezi předchozí a novou žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodně se nemůže jednat o případy, ve kterých žadatel nijak nekonkretizoval, kdy se u něj objevily další jím uváděné zdravotní obtíže, respektive je zřejmé, že se jedná o zdravotní komplikace známé a léčené již delší dobu. Tak tomu je v nyní posuzované věci. Stěžovatel předložil žalovanému lékařské zprávy, ze kterých však nevyplývá, odkdy dalšími zdravotními obtížemi trpí. Na dotaz žalovaného při pohovoru dne 10. 7. 2013 tento údaj upřesnil tak, že jeho zdravotní problémy trvají 3 až 5 let. Pocházejí tedy jednoznačně z doby předcházející dřívější žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany. V tomto smyslu proto stěžovatel zjevně neunesl břemeno tvrzení nových skutečností, s fatálními důsledky pro osud jeho žádosti (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 – 64). Nejvyšší správní soud nijak nezlehčuje zdravotní stav stěžovatele, jen zdůrazňuje, že z hlediska podmínek pro poskytnutí mezinárodní ochrany nejde o mimořádnou zdravotní situaci a už vůbec ne o skutkovou novotu ve smyslu zákona.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval stěžovatelovou námitkou, že žalovaný řádně nezjistil situaci v zemi původu stěžovatele.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že nesouhlasný politický postoj vůči režimu v zemi jeho původu v rozmanitých podobách stěžovatel uplatňoval již v předcházejících žádostech o poskytnutí azylu. V posuzování namítaného kritického politického postoje stěžovatele k režimu v zemi původu se tedy zásadně nejedná o novou skutečnost ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalovaný rovněž tento důvod v případě prvních tří stěžovatelových žádostí o mezinárodní ochranu věcně posoudil a shledal jej nedostačující pro udělení mezinárodní ochrany. Účast na demonstraci v prosinci 2011, představující spíše méně závažnou z výčtu údajných stěžovatelových politických aktivit, je pak skutečností, kterou stěžovatel mohl uplatnit již v předchozí (čtvrté) žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané 8. 8. 2012 a neučinil tak rozhodně vědomě.

V případě nynější žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu tedy žalovaný neměl důvod provádět její meritorní posouzení, neboť stěžovatel ani zde netvrdil nové skutečnosti, ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Obecné zjištění žalovaného, že nedošlo k takové změně, jež by mohla založit opodstatněnost stěžovatelovy nové žádosti o mezinárodní ochranu, je proto postačující. S ohledem na to, že v projednávané věci nebyl důvod k novému meritornímu posouzení žádosti stěžovatele, je akceptovatelné i obecné konstatování správního orgánu, že vycházel z všeobecně dostupných informací o zemi původu.

Jen pro dokreslení lze uvést také to, co uvádí sám stěžovatel, že v zemi jeho původu, kterou opustil již v roce 1992, žije bez jakýchkoli namítaných potíží jeho nejbližší početné příbuzenstvo.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že městský soud ve svém rozhodnutí výslovně nevypověděl stěžovatelovo tvrzení, že došlo k eskalaci napětí mezi armádou a rebely v některých částech země. Zpráva, kterou stěžovatel předložil jako důkaz a která má tuto změnu situace dokládat, ovšem pochází ze dne 23. 8. 2013, zatímco žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno již dne 18. 7. 2013. Primárně je třeba přihlídnout k principu, podle kterého soud vychází při posuzování žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového stavu, existujícího v době

rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud zároveň nepřehlédl, že v azylových věcech pravidlo vyplývající z ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. může být prolomeno s ohledem na přednostní aplikaci zásady *non-refoulement*, vyplývající z Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků a z čl. 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, publikované pod č. 2288/2011 Sb. NSS). V projednávané věci však zpráva ze dne 23. 8. 2013, kterou stěžovatel městskému soudu předložil, hovoří pouze o izolovaném incidentu (granátový útok na civilisty ve městě Goma), nikoliv o takové eskalaci napětí, která by se týkala celé země, a která by se tím pádem nutně musela týkat také stěžovatele. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy nelze dovodit, že by mohly být tímto obecným tvrzením stěžovatele v žalobě dány v řízení před městským soudem podmínky pro přednostní aplikaci zásady *non-refoulement* a z toho plynoucí prolomení pravidla vyplývajícího z ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.

Poslední kasační námitkou stěžovatel poukazoval na to, že se městský soud nevypořádal s tvrzením o zhoršení jeho zdravotního stavu jako důvodu pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatel však pomíjí fakt, že jeho žádost nebyla žalovaným posuzována z hlediska existence důvodů pro udělení humanitárního azylu, neboť byla shledána nepřipustnou ve smyslu ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud připomíná svoji ustálenou judikaturu vztahující se k problematice posuzování žádosti o azyl z hlediska těchto forem mezinárodní ochrany v případech, kdy je žádost o azyl shledána nepřipustnou. Rozšířený senát zdejšího soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96 dospěl k závěru, že „[z]astavuje-li správní orgán řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně (tzn. ani o azylu, ani o doplňkové ochraně), rozhodovat.“ Je také třeba připomenout závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74, podle něhož „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, s pravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“ Jak vyplývá z predestinované judikatury, v projednávané věci se městský soud správně věnoval posouzení, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení pro nepřipustnost. Žalobní námitky stěžovatele týkající se zhoršení jeho zdravotního stavu, jako údajného důvodu pro udělení humanitárního azylu, tedy nebyly pro rozhodování městského soudu relevantní. Proto jejich nevypořádání nelze považovat ani za procesní pochybení městského soudu marginálního významu. Ani tato námitka stěžovatele tedy nezpůsobuje přijatelnost kasační stížnosti.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za situace, kdy Nejvyšší správní soud neshledal odklon od judikatury ani významná procesní pochybení ze strany městského soudu, a s přihlédnutím k tomu, že sám stěžovatel ve shora uvedeném smyslu žádné konkrétní relevantní důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, lze uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou, a proto ji usnesením odmítl.

O nákladech řízení rozhodl tento soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

pokračování

V řízení o kasační stížnosti byla stěžovateli ustanovena usnesením tohoto soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 3 Azs 14/2014 – 17 zástupkyní advokátka JUDr. Anna Doležalová, MBA. Ustanovená zástupkyně stěžovatele nepředložila soudu vyčíslení odměny za zastupování, ani nesdělila, zda je plátkyní DPH. Nejvyšší správní soudu tedy rozhodl o odměně ustanovené zástupkyně stěžovatele na základě skutečností zřejmých ze spisu. Podle obsahu spisu ustanovená zástupkyně stěžovatele vykonala ve věci jeden úkon ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“), a to doplnění kasační stížnosti ze dne 3. 4. 2014 [úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Nejvyšší správní soud tedy přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatele odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (srov. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 a § 6 odst. 1 advokátního tarifu) a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Ze spisu nevyplývá, že by ustanovená zástupkyně stěžovatele byla plátkyní DPH. Nejvyšší správní soud proto nenavýšil přiznanou odměnu o částku odpovídající této dani. Celkově tedy náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč. Tato částka bude ustanovené zástupkyni stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu